

Политика сентименталности

Гест Јелене Милић није разлог да се пренебрегне чињеница да је она лобиста организације која је за целу избегличку кризу најодговорнија

Пише се много последњих недеља о великој избегличкој кризи, па је она тако у јавности постала налик оном симболичном снегу који, је ли, не пада да покрије брег, већ да свака зверка покаже свој траг. Добро познати актери заузели су своје добро познате позиције и једино што је покварило већ уходани сценарио јест хумано и одговорно понашање власти. Хистерични гнев који се обично обара на Александра Вучића овог пута су морали да отрпе некакви споредни ликови из таблоидне сфере на које су се спремно острвиле добро организоване дигиталне бригаде професионалних човекољубаца.

Сви древни религијски канони нас подучавају да онај ко има две кошуље једну треба да дарива оном који је без кошуље, да жедног треба напојити, гладног нахранити, оног без крова над главом примити на конак. У стари патријархални морал, какве год да су његове мане, такође је чврсто уписана традиција гостопримства. Да људима у невољи треба помоћи, за сваког нормалног човека је аксиом о коме нема потребе претерано филозофирати.

Солидарност и емпатија, међутим, не би смели да буду изговор за суспендовање размишљања и рационалности. А управо то се с разних јавних адреса у последње време покушава урадити. Кључна теза у тој превари јест да уопште није важно како и зашто су се невољници са Блиског истока и из Северне Африке нашли на ледини без игде ичега, него је једино важно да им се помогне. Наравно да је најважније да им се помогне, али то не значи да истовремено не треба бити свестан ко је за ову ситуацију најодговорнији.

А најодговорнији је, то свако зна, НАТО пакт. И управо зато у свом дневнику писаном за Радио „Слободна Европа“ Соња Бисерко има потребу да емфатично устврди: „У региону је на друштвеним мрежама одјекнула прича о томе како је**Јелена Милић** примила сиријску породицу у свој стан све док нису успели да оду за Мађарску. Браво, Јелена.“

Ево, и ја ћу да кажем, без икакве ироније: Браво, Јелена. И мада приватно више верујем хуманости којој не треба маркетиншка кампања, оној на трагу јеванђељске поруке да кад неком помажеш не треба десна рука да зна шта ти ради лева, а камоли да о својој доброти трубиш, признаћу и да је невољнику углавном свеједно с којим мотивом му је неко помогао те да је боље помоћи неком макар и из самопромотивних разлога него му не помоћи уопште. Ипак, један гест Јелене Милић није разлог да се пренебрегне чињеница да је она лобиста управо оне организације која је за целу избегличку кризу најодговорнија. Да не анализирамо додатно како је сигнификантно да њену хуманост рекламира Радио „Слободна Европа“, амерички пропагандни сервис који финансирају америчке власти, из чијег је оновременог седишта у Минхену уочи своје смрти деловао и ноторни Степан Бандера.

Најлакши начин да се о актуелној глобалној кризи не размишља политички и рационално јесте њено ограничавање на сентименталну сферу. Хомо сапијенса треба да замени хомо сентименталис. У једном свом роману Кундера је згодно приметио да се хомо сентименталис не може дефинисати као човек који осећа (јер осећамо сви), него као човек који је осећање узвисио као вредност. У часу кад се осећање сматра за вредност, сви желе да осећају, а будући да се сви радо размећемо својим вредностима, имамо и склоност да их показујемо. Отуд и ова дегутантна такмичења по друштвеним мрежама колико је ко дирнут, колико је ко згрожен, колико је ко гневан, колико је ко бесан. Инфантилно бусање у прса, инфантилна тежња ка потпуној униформизацији поново призива Кундеру и његову фантазију о острву деце из „Књиге смеха и заборава“.

Врти ми се Кундера по мислима јер сам ових дана ишчитао његов последњи – код нас још увек непреведени – роман „Фестивал безначајности“. Роман је кратак, али у њему су испреплетени многи мотиви из целокупног његовог опуса. Кундера је некоћ препознао суштину једног опресивног политичког пројекта у пракси да се са службених фотографија бришу они комунистички функционери који су у међувремену пали у немилост. Ако би требало на сличан начин препознати суштину данашњег опресивног политичког пројекта, она се, чини ми се, најбоље може видети на снимку насталом на НАТО самиту у Анталији где турски и грчки министар вањских послова заједно са Јенсом Столтенбергом, генералним секретаром НАТО пакта, и Федериком Могерини, високом представницом ЕУ за спољну политику и безбедност, певају ону песмицу „We are the world, we are the children“. Одговорни за трагедију милиона деце идиотски се смешкају певајући нам како су они свет и како су они деца, признајући нам свима дечије искрено да је за њих свет само њихова западна тврђава луксуза и да су они деца, непунoletна бића неодговорна за сопствене поступке.

Мухарем Баздуљ

објављено: 03.09.2015.

ПОСЛЕДЊИ КОМЕНТАРИ

Mauro Desstini | 03/09/2015 10:11

Bravo Muhareme!

правила коришћења оглашавање контакт архива

Политика новине и Магазини д.о.о - Београд, Македонска 29, Србија / Copyright © All Rights Reserved

За Ваш уређај постоји Андроид апликација, желите ли да је инсталирате?
Инсталирај Касније